

ת"פ 59422/07/14 - מדינת ישראל נגד יניר טלקר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 59422-07-14 מדינת ישראל נ' טלקר
בפני כבוד השופט אליהו ביתן
בעניין:
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: יניר טלקר

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות בתיק הגיעו הצדדים להסדר טיעון, במסגרתו הוגש נגד הנאשם כתב אישום מתוקן והנאשם הודה בעובדותיו, שאלה עיקריהן:

החל משנת 2006 הנאשם שירת בשירות בתי הסוהר (להלן: "שב"ס) בתפקידים שונים. משנת 2010 ועד ליום מעצרו - 20.07.14, שימש הנאשם בתפקיד "קצין כשירויות וקליעה" במחוז דרום (להלן: "התפקיד").

במסגרת התפקיד, היה הנאשם אחראי על כשירותם המבצעית של סוהרים במחוז הדרום, ובכלל זה, אימון הסוהרים בירי מנשק במטווחים. במסגרת התפקיד, התקיימו, באחריות הנאשם, כשני מטווחים בממוצע בשבוע ובכל מטווח היו אמורים להתאמן בירי כ- 30 סוהרים. לצורך כל מטווח, קיבל הנאשם מנשק מחוז דרום של שב"ס (להלן: "הנשק") כדורים לרובה, וכ- 1200 כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ (להלן: "כדורי האקדח").

בפועל, במספר רב של פעמים נורו במטווחים רק חלק מכדורי האקדח, ואחרי כל מטווח נותרו בידי הנאשם מאות כדורי אקדח אותם היה עליו להחזיר לנשק כמתחייב על פי נהלי שב"ס. הנאשם לא החזיר את הכדורים לנשק.

במספר רב של הזדמנויות, החל מחודש דצמבר 2011 ועד ליום מעצרו - למעט בתקופה שבין 31.10.12 ל- 13.10.13, בה זוהר דבסאן ריצה עונש מאסר - נטל הנאשם מאות רבות מכדורי האקדח הנותרים, ללא רשות שב"ס, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול אותם מבעליהם שלילת קבע, וסחר בהם בכך שמכר אותם לזוהר דבסאן (להלן: "זוהיר"), בתמורה לכלי רכב ולעיתים תמורת כסף מזומן, בין היתר כמפורט להלן -

הנאשם נהג ליצור קשר טלפוני עם זוהיר ולאחר מכן להיפגש אתו במקומות שונים על מנת להעביר לו את כדורי האקדח הנותרים.

בהזדמנות הראשונה העביר הנאשם לזוהיר כדורים בודדים לחתונה.

בתאריך 21.12.11, קנה הנאשם מזוהיר רכב מסוג מזדה 232 ובתמורה לו היה עליו לשלם לזוהיר סך של 12,000 ₪. הנאשם שילם לזוהיר כ- 6,000 ₪ במזומן, ואת היתרה שילם לו באמצעות כדורי האקדח הנותרים.

לצורך כך נפגש הנאשם עם זוהיר מספר רב של פעמים, במקומות שונים, ובכל פעם מסר לו כ- 300 כדורי אקדח אותם קיבל מהנשק לצורך אימוני הירי במטווחים. בהתאם לסיכום בין זוהיר לנאשם, תמורת כל 50 כדורים נמחקו ₪ 100 מיתרת החוב.

בתאריך 20.06.12, קנה הנאשם מזוהיר רכב מסוג טויוטה קורולה ובתמורה לה היה עליו לשלם לו סך של 50,000 ₪. הנאשם העביר לזוהיר את החזקה ברכב המזדה הנ"ל כשווה ערך ל- 20,000 ₪, וסוכם ביניהם שאת יתרת החוב בסך 30,000 ₪ הנאשם ישלם לזוהיר באמצעות כדורי האקדח. לצורך כך, במהלך החודשים יוני 2012 ועד אוקטובר 2012 הנאשם נפגש עם זוהיר מספר רב של פעמים והעביר לו כ- 2,000 כדורי אקדח אותם קיבל מהנשק לצורך אימוני הירי במטווחים. בתמורה להם קוזז מחובו של הנאשם לזוהיר סך של 4,000 ₪.

בתאריך 19.11.13, קנה הנאשם מזוהיר רכב מסוג מזדה 6 ובתמורה לו היה עליו לשלם לזוהיר סך של 75,000 ₪. הנאשם העביר לזוהיר את החזקה ברכב הטויוטה הנ"ל כשווה ערך ל- 55,000 ₪, וסוכם ביניהם שאת יתרת החוב בסך 20,000 ₪ הנאשם ישלם לזוהיר באמצעות כדורי האקדח. לצורך כך, במהלך החודשים נובמבר 2013 ועד יוני 2014 נפגש הנאשם עם זוהיר מספר רב של פעמים ובכל פעם מסר לו כ- 300 כדורי אקדח אותם קיבל מהנשק לצורך אימוני הירי במטווחים. בתמורה לכדורי האקדח קיזז זוהיר לנאשם חוב של 7,000 ₪.

בנוסף לכך, במועדים שונים החל מהשבוע האחרון של חודש יוני 2014 ועד ליום מעצרו של הנאשם, נפגש הנאשם עם זוהיר כ- 15 פעמים, ובכל פעם העביר לו כ- 300 כדורי אקדח, אשר קיבל מהנשק לצורך ביצוע מטווחים. בתמורה לכדורי האקדח, קיזז זוהיר לנאשם סכומים נוספים מיתרת החוב הנותר.

במספר הזדמנויות, במהלך התקופה הנ"ל, שילם זוהיר לנאשם תמורת כדורי האקדח שקיבל ממנו כסף מזומן בסכומים של כ- 500 ו- 1000 ₪ בכל פעם. ובסך הכול קיבל הנאשם מזוהיר תמורת כדורי האקדח, בנוסף לכלי הרכב, סך של 6,000 ₪ במזומן.

במהלך התקופה הנ"ל, במספר הזדמנויות, קיבל הנאשם ממדריכי ירי של המשטרה במחוז דרום, כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ, שהם רכוש המשטרה, לטענתו, לצורך אימוני ירי במטווחים. הנאשם מסר חלק מכדורי האקדח האלה לזוהיר בתמורה לכסף מזומן או בתמורה למחיקת חוב על כלי הרכב.

במהלך התקופה הנ"ל, במספר הזדמנויות, הנאשם ביקש מאלקנה מזגאוקר, מדריך ירי של שוטרי מג"ב שייתן לו כדורי אקדח לצורך אימוני ירי במטווחים. אלקנה נתן לנאשם כ- 3000 כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ שהם רכוש המשטרה, והנאשם מסר לזוהיר את חלקם בתמורה לכסף מזומן או בתמורה למחיקת החוב על כלי הרכב.

בסך הכל מסר הנאשם לידיו של זוהיר, במצטבר, כ- 15,000 כדורי אקדח בתמורה ל- 62 אלף ₪.

בתאריך 20.07.14, הנאשם נדבר עם זוהיר להיפגש עמו על מנת למסור לו כדורי אקדח. בהמשך, הם נפגשו בסמוך לכניסה לרהט, והחנו את רכביהם. זוהיר ירד מרכבו וניגש אל הנאשם, הנאשם מסר לו כ- 300 כדורי אקדח וקיבל ממנו 500 ₪ והשניים נסעו לדרכם. בשלב זה, שוטרים ברכב משטרה שהיו בקרבת מקום ותצפתו על המפגש החלו לנסוע לעבר רכבו של הנאשם במטרה לעצור אותו, וחסמו באמצעות הרכב המשטרה את נתיב נסיעתו. הנאשם הבחין בשוטרים והחל להימלט מהם תוך שהוא נוסע לעברם במהירות רבה. השוטרים הבחינו ברכבו של הנאשם נוסע לכיוונם במהירות והסיתו את רכבם על מנת למנוע את הפגיעה בהם. הנאשם המשיך בנסיעה מהירה, עקף את הרכב המשטרה, תוך שהוא פוגע בחלקו הימני האחורי וגורם לו נזק, ונמלט

מהמקום בנסיעה מהירה.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור, הוא הורשע בעבירות של גניבה בידי עובד ציבור, מספר רב של עבירות, לפי סעיף 390 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); מרמה והפרת אמונים, מספר רב של עבירות, לפי סעיף 248 לחוק העונשין; עבירות בנשק (סחר בנשק), מספר רב של עבירות, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין; מעשי פזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338 לחוק העונשין; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין וחבלה במזיד, לפי סעיף 413 ה' לחוק העונשין.

3. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם שהתביעה תעתור להטיל על הנאשם 6 שנות מאסר בפועל וההגנה תטען לענין זה כהבנתה, והוסכם, שרכב המאזדה מ.ר. 8437865 יחולט לטובת המדינה ויוטלו על הנאשם מאסר על תנאי וקנס כספי לפי שיקול דעת בית המשפט.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן הגיש תסקיר על הנאשם, בו צוינו בין היתר הדברים הבאים-

הנאשם בן 44, נשוי בשנית ואב לשלושה ילדים בגילאי 12, 17 ו-19 ולתינוקת מנישואיו הנוכחיים. נעדר עבר פלילי. טרם מעצרו עבד כסוהר במספר מתקני כליאה, וביצע את העבירות במסגרת עבודתו.

סיים 12 שנות לימוד עם תעודת מקצוע בתחום החשמל. שירת שירות צבאי מלא ביחידת המסתערבים של מג"ב. תיאר שירות צבאי משמעותי במהלכו נחשף לאירועי לחימה והתמודד עם מצבי דחק אשר לדבריו השפיעו בעיקר בעבר על מצבו הנפשי ותיאר סימפטומים פוסט-טראומטיים. ציין כי בשנים האחרונות אינו חווה את עוצמתם כבעבר.

מסר כי לאחר שחרורו מהצבא החל לעבוד בתפקידי אבטחה שונים. בשנת 98 התגייס לשב"ס ועזב בשנת 2002 לאחר שחש שאינו מתקדם לתפקידים בכירים יותר. לאחר מכן עבד כ-4 שנים באבטחת הכור בדימונה, ועזב משום שלא קיבל קביעות. בשנת 2006 חזר לשב"ס. סיפר כי ביצע תפקידים שונים, שהאחרון בהם היה מדריך ירי, והיה מועמד לצאת לקורס קצינים.

שירות המבחן התרשם שהעבודה היתה גורם משמעותי לנאשם בשימור ובטיפול תחושת ביטחון, ערך עצמי ויציבות. מאז מעצרו, עובד באופן בלתי סדיר, בין השאר בתחום השליחויות, ומתקשה לחזור ולגלות יציבות תעסוקתית כבעבר.

במסגרת הליך המעצר שולב הנאשם בקבוצה ייעודית לעצורי בית, במסגרתה התקשה לקחת אחריות של ממש על התנהגותו בעבירות, גילה גישה קורבנית ולא היה נראה שהטיפול מקדם את מצבו.

שירות המבחן הוסיף, כי הנאשם לוקח אחריות פורמאלית על עובדות כתב האישום ומסביר את מעשיו בעיקר ברצונו להיטיב את מצבו הכלכלי. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל נטיה קורבנית, נוטה לצמצם מחומרת מעשיו, ומשליך את האחריות על גורמים חיצוניים. עוד צוין, כי הנאשם ממוקד בעצמו, במצבו ובצרכיו כיום, מגלה קושי בהתבוננות עצמית ובוחר לראות בעצמו קורבן, ולמעשה לא חלה התקדמות של ממש בתהליך הטיפול.

צוין כי הנאשם מצוי במתח נפשי גבוה וחרד לעתידו הזוגי והמשפחתי במידה ויוטל עליו מאסר בפועל.

לאחר שקילת גורמי הסיכון של הנאשם ובמסגרתם, העובדה שמדובר בעבירות חמורות, שבוצעו בשיטתיות על פני תקופה ארוכה והיו כרוכות בתכנון, ביצירת קשרים עם גורמים עבריינים ובהסתרת המעשים מפני בני משפחתו, העמדה הקורבנית שמבטא הנאשם והקושי שלו בבחינה עצמית, אל מול גורמי הסיכוי שלו, וביניהם, תפקודו הנורמטיבי לאורך השנים, שיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן, דאגתו למשפחתו וחששו מההליך המשפטי ותוצאותיו, סבר שירות המבחן כי אין מקום לבוא בהמלצה טיפולית כלשהי, ושנדרשת הצבת גבול ברורה למעשיו ולחומרם.

טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה חזרה על עובדות כתב האישום המתוקן וציינה, כי במהלך התקופה הרלוונטית הנאשם מסר לזוהיר כמות מצטברת של כ- 15 אלף כדורי אקדח, בתמורה לכ- 62,000 ₪, וכי ביום מעצרו הנאשם ברח מהשוטרים ברכבו, פגע ברכב משטרתי ונמלט מהמקום. ציינה, כי זוהיר נדון בבית משפט השלום, במסגרת הסדר טיעון שהושג לאחר הליך גישור, ל- 28 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים וקנס בסך 12,000 ₪.

ציינה, כי בהסדר הטיעון הוסכם שהמאשימה תעתור להטיל על הנאשם 6 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס, והוסכם, כי רכבו של הנאשם מסוג מזדה 6 מ.ר. 84-378-65 יחולט. ועתרה להטיל על הנאשם את מלוא העונש המבוקש.

עמדה על חומרת העבירות שהנאשם ביצע, על הערכים החברתיים שנפגעו בביצוע העבירות ועל מידת הפגיעה בהם. טענה למדיניות הענישה הנהוגה, הפנתה לפסיקה ועמדה על נסיבות ביצוע העבירות.

טענה, כי השיקולים לקולא בעניינו של הנאשם, ובהם, הודאת הנאשם והחיסכון בזמן שיפוט, העדר עבר פלילי ואי הסתבכותו בעבירות נוספות, נשקלו על ידי התביעה וקיבלו ביטוי בעמדתה לעתור לעונש של 6 שנות מאסר.

הפנתה לתסקיר שירות המבחן ולהמלצתו. וטענה שבעבירות מסוג העבירות בהן הורשע הנאשם קיימת חשיבות להרתעת הרבים מפני ביצוען.

אשר לרכיב הקנס, טענה, כי הנאשם ביצע את העבירות מתוך רצון להרוויח כסף, ועל כן יש להטיל עליו קנס משמעותי.

2. ב"כ הנאשם ציינה, כי לאחר שהצדדים נדברו ביניהם, כתב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשם תוקן לקולא, והושגו ההסכמות שהוצגו בפני בית המשפט. בכך חסך הנאשם זמן שיפוט. ציינה, שהנאשם צעיר, ללא עבר פלילי, שירת כלוחם מג"ב ביחידת המסתערבים ובהמשך, במשך שנים ארוכות, שירת במסגרת שב"ס, וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק. משפחתו נורמטיבית ושומרת חוק. אביו נפטר. אמו, גרושתו וילדיהם, ואשתו הנוכחית ובתם המשותפת נתמכים על ידו.

טענה, כי הנאשם הסביר את הסתבכותו במשבר אישי שחווה, שהחל עם שירותו הצבאי כלוחם והתעצם לאחר ביצוע העבירות.

ציינה, שהנאשם שוחרר למעצר בית והותר לו לעבוד, והוא לא הפר את אמון בית המשפט. ציינה, שהנאשם מבטא מצוקה רגשית ודאגה לסביבתו באם יוטל עליו מאסר. טענה, ששירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בשל הפער הבלתי מוסבר בין תפיסת הנאשם את עצמו כאדם חיובי וערכי, בעל רקע בטחוני, ובין העבירות שביצע, וטענה, כי עמדת הנאשם נובעת אך ורק מהבושה שהוא חש בשל מעשיו, שפורסמו בכלי התקשורת.

עוד טענה, שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, נטל אחריות והביע חרטה, וציינה שזהו מאסרו הראשון. ציינה, שהנאשם פוטר מעבודתו ושהוא איבד את כל זכויותיו.

ציינה, שהנאשם עבר תאונת דרכים בה נפגע בצוואר ובגב התחתון, והוא נזקק לטיפולים פיזיותרפיים ולטיפול תרופתי קבוע.

טענה, שמצבו הכלכלי של הנאשם קשה ויש לו חובות לבנק ולמרכז לגביית קנסות.

ציינה, ששותפו של הנאשם לעבירות הובא לדין על מעשיו בבית משפט שלום והוטלו עליו, במסגרת הסדר טיעון, 28 חודשי מאסר בפועל, מתוכם 5 חודשי מאסר על תנאי שהופעלו. וטענה בהקשר זה לאכיפה בררנית ולצורך להקל בעונשו של הנאשם.

ציינה, כי העבירות בוצעו לראשונה בשנת 2011, והאחרונה שבהן בוצעה במחצית שנת 2014.

הפנתה לפסיקה, וטענה כי מתחם העונש ההולם נע בין שנת מאסר ל- 36 חודשי מאסר.

בהתייחס לנזק שנגרם, טענה, כי לא נטען כלפי הנאשם שהכדורים שמכר לאחר הועברו לצד שלישי או לגורמים עברייניים, ולכן מדובר בנזק נמוך. וטענה, שהתביעה לא הוכיחה שלעבירות קדם תכנון.

עתרה להטיל על הנאשם עונש במתחם שהוצע על ידה - 12 - 36 חודשי מאסר בפועל, וקנס נמוך וציינה בהקשר זה כי רכבו של הנאשם חולט.

3. הנאשם אמר כי הוא לוקח אחריות על מעשיו ומצטער עליהם ועל הנזק שגרם לעצמו ולקרוביו וביקש את התחשבות בי המשפט.

דין והכרעה

מעשי גניבות התחמושת ומכירות התחמושת, תוך מרמה והפרת אמונים, של הנאשם, חזרו על עצמם פעמים רבות. הם נעשו ברצף והם קשורים, מבחינם טיבם, מרתם, דפוס הפעולה, הדמויות המעורבות בהם ופרק הזמן במהלכו התרחשו. משכך, יש לראות בעבירות הגניבה בידי עובד ציבור, המרמה והפרת האמונים והעבירות בנשק, הנובעות מהם, כמהוות אירוע אחד.

מעשי הנאשם בזמן שהשוטרים ביקשו לעצרו, הם אירוע נפרד. העבירות הנגזרות מהם בוצעו באותו זמן ובאותו מקום, ברצף אחד, הקשר ביניהן הדוק והן מהוות אירוע אחד.

בהתאם לכך, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחת מקבוצות העבירות הנ"ל.

עבירות הגניבה בידי עובד ציבור, מרמה והפרת אמונים, ועבירות הסחר בנשק

1. בזמן ביצוע העבירות הנאשם שירת בשירות בתי הסוהר בתפקיד קצין כשירותיות וקליעה במחוז דרום של שב"ס. במסגרת תפקידו הוא היה אחראי על כשירותם המבצעית של הסוהרים במחוז ובכלל זה אימונם בירי במטווחים, ולשם כך הוא קיבל אספקה מתאימה של כדורי אקדח לשימוש הסוהרים במטווחי הירי. במשך כשנתיים הוא נטל לעצמו אלפי כדורי אקדח מתוך הכדורים שקיבל כאמור, ומכרם לאחר, בתמורה לכסף מזומן וכתשלום עבור כלי רכב שרכש מאותו אחר. בסך הכל הנאשם מכר לאחר, במספר רב של הזדמנויות, כמות מצטברת של 15,000 כדורי אקדח, בתמורה לכ- 62,000 ₪.

2. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע עבירות הגניבה בידי עובד ציבור והמרמה והפרת האמונים על ידי הנאשם, הם, בעיקר, זכות הקניין, נאמנות עובד כלפי מעסיקו, נאמנות אנשי כוחות הבטחון במילוי תפקידם, ואמון הציבור בעובדי הציבור.

"האינטרס המוגן בעבירת מרמה והפרת אמונים ע"י עובד ציבור, הוא תקינות עבודתו של המינהל הציבורי והממשל, טוהר המידות של עובדי הציבור, אמון הציבור בנבחרי ובמנהיגיו, והאינטרס הציבורי עליו מופקד עובד הציבור..". (ע"פ 677/14 דני דנקנר נ' מדינ", פסקה נו', פורסם בנבו, מיום 17.7.14)

בנסיבות העניין, מידת הפגיעה של מעשי הנאשם בערכים אלה הינה גבוהה.

הערכים החברתיים המוגנים בעבירת הסחר בנשק הם, בעיקר, חיי אדם, שלום הציבור ובטחונו.

הסכנות החמורות הכרוכות בהגעת תחמושת לידי גורמים בלתי מורשים, בכלל ובמיוחד במציאות הבטחונית של מדינת ישראל, ברורות וגלויות לעין ואינן צריכות פירוט.

"סחר בנשק הוא תופעה מסוכנת, במיוחד בימינו אלה. הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יוצא מידי המחזיק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייניות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכיחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהירי אנשים תמימים שנקלעו לזירה בדרך מקרה. לפיכך התרענו בעבר ונחזור ונתריע גם הפעם, כי כל החוטא בעבירות מסוג זה עלול להידרש לשלם מחיר יקר, ואף באובדן חירותו לתקופה ממושכת"- ע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]

כאן, המדובר בגניבת ומכירת 15,000 כדורי אקדח 9 מ"מ, כך שמידת הפגיעה של מעשי הנאשם בערכים המוגנים, גבוהה.

3. כברוב העבירות, גם בעבירות הנשק, קשת הענישה רחבה, והעונש המוטל מושפע מהנסיבות הקונקרטיות, מסוג וכמות הנשק, ממיהות המעורבים ומהסכנות הקשורות במעשה בהתייחס למכלול נסיבותיו, ועוד. אולם, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות נשק, ככלל, היא של החמרה והקול היוצא מבית המשפט העליון הוא של הכבדת היד על מבצעי עבירות בנשק.

"נוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק בכלל וסחר בנשק בפרט, זמינותו המדאיגה של נשק בלתי חוקי במחוזותינו, התעורר הצורך להחמיר בעונשי המאסר המוטלים בעבירות אלה. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו - בסכסוך ברחוב,

בקטטה בין ניצים ואף בתוך המשפחה פנימה. הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות אלה, לצד המימדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, הגנה על שלום הציבור מפני פגיעות בגוף או בנפש, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה..." - ע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (05.06.13)

ובע"פ 7268/11 עבד גבראן נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (08.08.12).

"נשק אינו כמו נרות חנוכה שלא נועדו לשימוש אלא "לראותן בלבד". נסיון החיים מלמד, לצערנו, כי בנשק שנרכש בדרכים מפוקפקות נעשה שימוש לפעילות עבריינית, לעיתים, פעילות העלולה לסכן עוברי אורח תמימים, ונשק עשוי למצוא דרכו אף למפגעים למיניהם. כל אחת ואחת מהחוליות בשרשרת הסחר בנשק, מוחזקת כמי שמוזעת לתוצאות האפשריות הקשות העלולות לנבוע מהשימוש שייעשה בנשק לאחר שיגיע אל "הצרכן הסופי" בקצה השרשרת. גם על בית המשפט לתרום תרומתו במלחמת החורמה בעבירות הנשק, ואך לאחרונה נקבע על ידי בית משפט זה כי הגיעה העת להעלות את רף הענישה בעבירות נשק בכלל ובסחר בנשק בפרט, בהיותה מהעבירות החמורות שבעבירות הנשק בסעיף 144 לחוק העונשין (למגמת ההחמרה בעבירות נשק ראו פסק הדין המנחה בע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 4.12.2011) (להלן: עניין נפאע) [פורסם בנבו]."

4. הנאשם קיבל לידי תחמושת בהיקף ניכר, מתוך אמון שישתמש בה למטרה שלשמה היא נמסרה לו - אימון סוהרים בירי. הוא מעל באמון שניתן בו בצורה גסה, שלח יד ברכוש המדינה, מעבידתו, מכר את התחמושת בעבור בצע כסף לאחר, שאינו מורשה להחזיקה, וסיכן את הציבור בצורה חמורה. נסיבות אלה מוסיפות למעשי הנאשם נופך משמעותי של חומרה.

5. בע"פ 15/5080 נסים עביד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2016.03.10) המערער הורשע בעבירות של לקיחת שוחד, קשירת קשר לביצוע פשע, גניבה, סחר בנשק, מרמה והפרת אמונים. על פי עובדות כתב האישום, במהלך השנים 2009 - 2010 המערער ונאשם נוסף שירתו כשוטרים במשמר הגבול והוצבו כלוחמים במחסומים ליד ירושלים. במהלך שנת 2009, פגש המערער, במסגרת תפקידו, את עבאס ג'אבר (להלן: ג'אבר), ישראלי תושב הכפר אבו גוש, ונוצרה ביניהם היכרות. במסגרת אותה היכרות, במועד שאינו ידוע, ג'אבר נתן למערער אוכל ושתייה. עוד במסגרת אותה היכרות, המערער סיפר לג'אבר כי יש לו חובות כספיים, וזה בתגובה נתן לו סכום של 200 ש"ח. מספר ימים לאחר מכן, המערער נסע עם שותפו לכתב האישום (להלן: הנאשם הנוסף), לפגוש את ג'אבר בעודם לבושים מדי משמר הגבול. באותה פגישה, הנאשם הנוסף סיפר לג'אבר כי אביו עובד בשגרירות ירדן ויוכל לעזור לו בסוגיית איחוד משפחות ובכל הקשור להתנהלות מול מינהל התיאום והקישור, והמערער הציע לג'אבר לרכוש אמצעי לחימה מסוג כדורים וזה הסכים. על פי המתואר באישומים השני והשלישי, בעקבות אותה פגישה, ג'אבר פנה למחלקת חקירות שוטרים ונעשה עמו הסכם הפעלה כסוכן סמוי. במסגרת ההפעלה, ג'אבר קבע להיפגש עם המערער והנאשם הנוסף בשתי הזדמנויות שונות, ורכש מהם 125 כדורי M-16 (האישום השני) ו-84 כדורי M-16 (האישום השלישי), בתמורה ל-300 ש"ח בכל פעם. את הסכום האמור חלקו המערער והנאשם הנוסף ביניהם שווה בשווה.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער 18 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"המעשים בהם הורשע המערער חמורים הם. בינו לבין ג'אבר התקיימה מערכת יחסים פסולה של מתן וקבלת שוחד אותה המערער מינף כדי לבצע עסקה של מכירת אמצעי לחימה, אשר גנב מהבסיס שבו שירת. אין מדובר במעידה חד-פעמית אלא בדפוס פעולה חוזר אשר בא לסיומו בשל שיתוף הפעולה של ג'אבר עם המשטרה. המערער ביצע את המעשים בהיותו שוטר משמר הגבול ותוך שהוא מפר את האמון שניתן בו על ידי המשטרה ועל ידי הציבור, והנזק אשר היה עלול להיגרם ממעשיו רב לאין ערוך. בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן המיוחדת של עבירות בנשק ועל הסכנות הצפויות מעבירות כאלה, אשר גורמות לפעילות עבריינית אחרת ומאיימות על שלום הציבור כולו.. על כן, בית משפט זה אימץ עמדה עקרונית לפיה יש להחמיר, ככלל, בענישתם של נאשמים שהורשעו בעבירות נשק בכלל ובעבירות סחר בנשק בפרט... נפסק בהקשר זה, כי "יש למגר תופעה של סחר, בכלל זה ניסיון או סיוע, נשיאה והובלה של נשק. שומה לעשות לבטחון הציבור הרחב, ואין מקום לגישה עונשית מקלה כלפי המערער ואחרים שכמותו, שמסכנים חיי אדם בצורה שכזו" (ע"פ 7317/13 חג'אב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (19.5.2014)). בענייננו, בנוסף לעבירות הסחר בנשק, הורשע המערער בשורה של עבירות נוספות אשר הצטברותן מעצימה את חומרת המעשים ומחייבת ענישה מחמירה ומרתיעה.. לאחר שבחנו את גזר דינו של בית המשפט המחוזי, אנו סבורים כי העונש שנגזר על המערער הוא הולם, ואין מקום להתערב בו"

בע"פ 4518/11 מדינת ישראל נ' יעקב עייאש (פורסם בנבו, 28.07.11) נדון עניינו של מערער אשר במהלך שירותו ביחידת "נחשון" של שירות בתי הסוהר, החליט לגנוב אקדח מיחידתו מתוך כוונה למוכרו לאחר. ביום מסוים סיימו המערער וחבריו לצוות את משמרתם והפקידו את אקדחיהם בנשקיהם. המערער גנב את אחד האקדחים, מסוג "יריחו", וכן מחסנית וכדורים, ונטל אותם עמו לביתו. לאחר מכן, יצא המערער מביתו עם האקדח במטרה למכור אותו, ואז נעצר. **בית המשפט העליון החמיר את עונש המאסר שהוטל עליו מ- 7 חודשי מאסר ל- 15 חודשי מאסר**, תוך שהוא מציין שכדרכה של ערכאת ערעור, הוא אינו ממצה עמו את הדין, ואמר את הדברים הבאים-

"אנו מוכנים להניח כי יש ממש בגרסת המערער לפיה נקלעה משפחתו, עובר לביצוען של העבירות, למצוקה כלכלית קשה. אולם הפתרון למצוקה מסוג זה אינו יכול להימצא בדרך של גניבה ממעביד, ומקל וחומר, בגניבה של כלי נשק ומכירתו. שהרי ניסיון החיים מלמד כי כלי נשק מסוג זה נרכשים על ידי עבריינים או גורמים עוינים, ואת מחירה של תופעה זו שילמו לא מעט חפים מפשע בחייהם. **עם כך אין להשלים, במיוחד כשהגניבה מבוצעת על ידי מי שנמנה על כוחות הביטחון מהם נדרש להקפיד בקלה כבחמורה.** הנה כי כן, המערער כשל בהתנהגות חריגה בחומרתה, ועל כן להרתעת הרבים היה מקום ליתן משקל יתר בדרך הענישה. נוכח האמור, לא גילינו בעונש שהושת על המערער חומרה כלשהי, אדרבא, הוא נוטה לקולא יתרה ואפשר אף שהוא עלול לשגר מסר שגוי לרבים."

בע"פ 9112/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.12.12) נדון עניינו של מערער ששירת כשוטר במשמר הגבול במסגרת שירותו הסדיר וגנב את נשקו של חברו בזמן שהאחרון ישן. המערער יצא מבסיסו, וביחד עם אחר החביא את הנשק בשטח פתוח עד אשר יעלה בידם למוכרו. ובהמשך, ניסו המערער והאחר להביא למכירת הנשק לאדם שלישי. בית המשפט המחוזי גזר על המערער **4 שנות מאסר בפועל**, וערעורו על העונש נדחה, תוך שבית המשפט העליון אומר את הדברים הבאים-

עמוד 8

"המערער מלין בפועל על העונש החמור שנגזר בעניינו, ואכן ניתן להבין זאת, אך לא עלה בידו להראות שמדובר בעונש בלתי סביר או כזה שחורג ממתחם הענישה הראויה. בהקשר זה יש לציין כי לא מצאנו פגם בשיקולים ששקל ובאיזונים שעשה בית המשפט המחוזי בעניינו של המערער. וזאת יש לזכור: המערער הורשע בעבירות חמורות. באשר לעבירה של גניבה בידי עובד ציבור, חומרתה נובעת הן מעצם הפגיעה בערך הנוגע להגנה על הרכוש, הן מעצם הפגיעה בערך הנוגע להגנה על יחסי האמון (ראו: ע"פ 10996/03 נרקיס נ' מדינת ישראל, פסקה 8 ([פורסם בנבו], 27.11.2006)). מאותה פריזמה ניתן אף להשקיף על העבירה של הפרת אמונים שהערך העומד בבסיסה מחייב הטלת עונשים מרתיעים על מנת לשמור על טוהר המידות בשירות הציבורי, החל מבעלי תפקידים זוטרים וכלה בבכירים העובדים ומשרתים בשירות המדינה. אל שתי אלה מצטרפות העבירות בנשק שבהן הורשע המערער, נשיאת נשק שלא כדין וניסיון לבצע עסקה בנשק. בהקשר אחר, אך רלבנטי לעניינו, הבעתי את העמדה שלפיה "מכירת כלי נשק [...] מסכנת יותר את הציבור מאשר קנייתם" (ע"פ 1121/11 אזולאי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 23.11.2011)), ואין ספק כי פוטנציאל הנזק שיש המלווה את הסיכון האמור צריך לקבל ביטוי בעונש הנגזר על החוטא בביצוע העבירות האמורות."

בע"פ 5549/09 ניסים יעקב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.01.10) נדון עניינו של מערער שקשר קשר עם חייל צה"ל ואחר, קטין, לגנוב נשק מבסיס צבאי. החייל והקטין גנבו את הנשק, פגשו במערער מחוץ לבסיס, והמערער שילם לקטין. הנשק עצמו אבד. בית המשפט המחוזי גזר על המערער **4.5 שנות מאסר בפועל**, וערערו על העונש נדחה. צוין, כי החייל נשפט בפניביתדין צבאי, שם ביקש לצרף תיק נוסף בו הודה, גם הוא מאותות חום - גניבת נשק מצה"ל, ונדון לשש וחצי שנות מאסר ושלוש שנים מאסר על-תנאי. הקטין נדון לעשרים ושניים חודשי מאסר, וזאת במסגרת הסדר טיעון שכלל גם הסכמה לעניין העונש.

" הערעור ראוי להידחות גם לגופו, נוכח חומרתן שלה עבירות. המערער נטל חלק פעיל בקשר לגנוב נשק מצה"ל, ובמטרה למכור אותו לאחרת במורתבצע כסף. אין ספק שהמערער ידע כי הקונה הפוטנציאלי עתיד להשתמש בנשק למטרות אסורות, שאם לא כן, היהפונה אותו קונה לרשויות המוסמכות ורוכש נשק כדין. כראו, לא ידוע מהעלה בגורלו שלה רובה שנגנב, ונדמה כי אין צורך להבהיר את הסכנה הנשקפת לצבור מנשק זה. בניסיונות אלו, ובמטרה לגמול על חידול הרתיעת האתהרבים, לא מצאנו בעונש חומרה כלשהי, ומכאן החלטה לדחות את הערעור."

בת"פ 3114/02 מדינת ישראל נ' עודד מולאי (פורסם בנבו, 10.04.03) דובר בשתי פרשיות של מכירת כדורים מסוג 9 מ"מ לתושב חברון. בפרשיה הראשונה נמכרו 900 כדורים ובשניה, 300 כדורים. את הכדורים גנב אחר, מבסיס צה"ל. בשני המקרים סייע הנאשם לאותו אחר למכור את הכדורים לאותו תושב חברון. במקרה הראשון הוא הוביל אותם בעצמו ואילו במקרה השני הוא סייע לאחר להובילם. העבירות בוצעו בעת שהנאשם היה בהפסקה זמנית משירותו הצבאי עקב הורדת פרופיל כתוצאה מניתוח שעבר. ובית המשפט המחוזי גזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 5318/03 סלע עמר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 08.01.04), דובר במערער שבין השנים 2000 ו-2001 מכר ביחד עם אחר, בארבע הזדמנויות, 9000 כדורים בתמורה ל-9,500 ₪. התחמושת נגנבה מצה"ל על ידי השותף, חברו של המערער, ובידיעתו של המערער, תוך שהשותף מנצל לצורך כך את היותו חייל בשירות סדיר בצבא ואת נגישותו לתחמושת צה"לית. בית המשפט המחוזי גזר על המערער **5 שנות מאסר בפועל**. ערערו על העונש נדחה.

"המדובר בפרשה שכרוכים בה יסודות פליליים מורכבים, אשר משולבים בה, מבחינתו של המערער, ידיעה על גניבת הנשק מצה"ל, סחר בנשק גנוב, העברתו לידי גורמים פלשתינאים בשטחים, וכל זאת תמורת בצע כסף. העבירות בפרשה זו מסכנות את שלום הציבור ובטחונו באורח ישיר ומידי מעצם העברתם של אמצעי הלחימה לגורמים פלשתינאים בשטחים, גם אם אין הוכחה לכך שהם עצמם גורמים עוינים פעילים, ועל כך אין צורך להכביר מילים. אולם מעבר לכך, יש בעבירות אלה גם סממן של הפניית עורף, עד כדי בגידה, בחובת האמונים המוטלת על כל אזרח כלפי מדינתו וכלפי החברה בה הוא חי, מכוחה חייב הוא לשקוד על טובתן ובטחונו. המערער הפר חובת אמונים זו בצורה קשה עבור בצע כסף, והחומרה המתלווה לכך אינה צריכה הדגשה."

בע"פ 1768/14 בהא גנאיים נ' מדינ"י (פורסם בנבו, 22.7.14) הורשע הנאשם בעבירות נשק ותחמושת, בשני אישומים. על פי האישום הראשון, הוא מכר לשוטר סמוי שתי מחסניות של נשק אם-16 עם 57 כדורים, בתמורה ל- 600 ₪. ועל פי האישום השני, הוא מכר לשוטר הסמוי אקדח ברטה, מחסנית ו-8 כדורים, בתמורה ל- 8,500 ₪.

בית המשפט המחוזי קבע לאישום הראשון מתחם עונש הולם של 3-7 שנות מאסר וקבע לאישום השני מתחם עונש הולם של 4-7 שנות מאסר, וגזר על הנאשם במכלול 36 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, וקנס.

בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער על חומרת העונש, תוך אמירת הדברים הבאים -

"אין בידינו לקבל את הערעור. התנהלותו של המערער בשרשרת המעשים שבגינם הורשע אינה מעידה על מעידה חד-פעמית או על מעורבות מצומצמת בנעשה. מדובר בעבירות של החזקה, הובלה, נשיאה וסחר בנשק - עבירות שפוטנציאל הפגיעה הגלום בהן הוא רב. מבית משפט זה יצאה לא מכבר הלכה שלפיה יש להחמיר בעבירות אלה שכן "סחר בלתי חוקי בנשק סולל את הדרך לפעילות אלימה ובלתי חוקית והדבר חמור שבעתיים במציאות הישראלית בה קיים חשש תמידי כי נשק המוחזק באופן בלתי חוקי יתגלגל לא רק לידיים עברייניות, עניין חמור לעצמו, כי אם לידיהם של אלה המבקשים להוציא אל הפועל פעילות חבלנית עוינת" (ע"פ 2251/11 נפעה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (4.12.2011)). שיקולי השיקום, בנסיבות המקרה הנוכחי, נסוגים במידה מסוימת מפני שיקולי הגמול וההרתעה וזאת חרף גילו הצעיר של המערער. בע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 51 (25.6.2013)) ציינתי כי "ישנם מקרים בהם חרף העובדה שמדובר ב'בגיר-צעיר', או אף בקטין, ישנם טעמים משמעותיים המחייבים לבכר את שיקולי ההרתעה והגמול על שיקולי השיקום". דומה כי המקרה הנוכחי בא בקהלים של מקרים אלה. בית המשפט המחוזי לא מיצה את הדין עם המערער (עמ' 12 לגזר דינו). עונשו אינו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה (השוו: ע"פ 2606/13 [פורסם בנבו] (בעניינו של נאשם 2 אשר עונשו עמד על 45 חודשי מאסר בפועל); ע"פ 318/11 [פורסם בנבו] (שם בנסיבות דומות למקרה הנוכחי הוחמר עונשו של המשיב מ-36 ל-44 חודשי מאסר בפועל); ע"פ 319/11 [פורסם בנבו] שם נעברו עבירות סחר בנשק בנסיבות דומות, ועונשי המאסר של המשיבים הוחמר ל-38 ו-48 חודשים; והכל בהתאם לעניין נפעה (ע"פ 2251/11), [פורסם בנבו] בו נקבעה מדיניות ההחמרה בענישה של עבירות סחר בנשק. בנסיבות המקרה, חרף הפוטנציאל השיקומי הברור שעולה מתסקירי שירות המבחן, אין בידינו להפחית מעונשו של המערער."

6. ב"כ הנאשם הפנתה למספר פסקי דין בהם הוטלו על הנאשמים עונשים קלים יחסית על עבירות בנשק, וביקשה ללמוד מהם על מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם ועל העונש שראוי להטיל על הנאשם. עיון בהם מלמד כי אין הראיות דומות לנדון כלל וכלל וממילא הם אינם מתאימים לשמש נקודת

התייחסות לענייננו.

בע"פ 526/14 פלוני נ' מדינ"י (פורסם בנוב, 12.3.14) דובר במערער שהיה מעורב במכירת אקדח לסוכן משטרתי. בית המשפט המחוזי הטיל עליו 22 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון ציין כי העונש שהוטל על המערער איננו חורג מרף הענישה המקובל אך קבע כי שיקולי שיקום המערער מצדיקים חריגה ממתחם העונש שנקבע - דובר במי שהיה משתמש בסמים, שעבר טיפול והפסיק להשתמש בסמים וסיכויי שיקומו נראו מבטיחים.

בת.פ. 6136-07-14 דובר בבחור צעיר שרכש נשק מאולתר ו-10 כדורים, כדי לירות את הכדורים בחתונת חברו. בית המשפט הניח שלא היתה לנאשם כל כוונה לשימוש בנשק מעבר לירי במסגרת החתונה. הנשק נתפס ולא נגרם כל נזק.

בת.פ. 33070-12-11 דובר בבחור צעיר שהיה מעורב ברכישת אקדח עבור אחר.

ההבדלים בין ענייננו למקרים הנ"ל, מבחינת המעשים עצמם, היקפם, העבירות שנעברו, נסיבות העבירות, מיהות הנאשמים ונסיבות הנאשמים, בולטים ומשמעותיים והם מדברים בעד עצמם על השוני המהותי ועל מיעוט נקודות הדמיון וממילא על כך שאין מקום ללמוד מהם לענייננו.

7. העונש המירבי הקבוע לצד עבירת הסחר בנשק בה הורשע הנאשם הינו 15 שנות מאסר. עונש המאסר הכבד מלמד על החומרה הרבה המיוחסת לעבירה, והוא עצמו משפיע על העונש ומסמן את כיוונו.

8. בעבירות של רכישת והחזקת נשק ושל נשיאת והובלת נשק, המחוקק מבחין בין תחמושת ל"נשק" אחר (ראה סעיפים 144 (א) ו- (ב) לחוק העונשין) ואולם, בעבירה של סחר בנשק, אין הבחנה כזו.

אמנם, ברור שמכירת רובה אחד חמורה ממכירת כדור אחד, שכן, הרובה הוא מוצר מורכב יותר, יקר יותר, וקשה יותר להשגה מכדור, וניתן לעשות בו שימוש חוזר, רב פעמי, בירי כדורים. אולם מנגד, רובה ללא כדור הוא כסיגריה ללא גפרור, בשניהם, השימוש העיקרי לו נועד המרכיב המרכזי, מעוקר. ייעודו העיקרי של הרובה הוא לירות את הכדור. ללא הכדור, תש כוחו כרובה. כשמדובר בכמות משמעותית של תחמושת, תמונת החומרה היחסית בהשוואה בין נשק לתחמושת, עשויה להשתנות.

9. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות -

לעבירות שביצע הנאשם **קדם תכנון**. הנאשם השאיר ברשותו, במתכוון, תחמושת שהגיעה לידיו במסגרת עבודתו, העביר אותה לאחר, כחלק מסדרת פעולות של סחר בתחמושת אתו, וקיבל בתמורה כסף ושווה כסף. המעשים חזרו על עצמם פעמים רבות ומטבע הדברים הם היו כרוכים בהכנה, תיאום ותכנון;

חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות היה מרכזי ומשמעותי. הוא זה שקיבל לידיו את התחמושת במסגרת תפקידו, הוא זה ששלח בה יד, הוא זה שמעל מעל, הוא זה שמכר את התחמושת לאחר והוא זה שחזר על הדברים פעם אחר פעם.

ברור שהוצאת תחמושת מרשות השב"ס שלא למטרה לה נועדה, מסבה לו נזק כלכלי. מעבר לכך וחמור מכך, תחמושת בכלל ובפרט בקוטר 9 מ"מ ובכמות משמעותית כמו בענייננו, נועדה לשימוש. השימושים העיקריים הבאים בחשבון לסוג וכמות התחמושת המדוברים הם פליליים ופחעיים. כל בר דעת יודע זאת, והנאשם, עם הכשרתו ותפקידו בשב"ס, יודע זאת היטב. כמובן שאין לדעת האם נעשה כבר שימוש פוגעני בתחמושת

שהנאשם העביר לאחר, אולם עצם הימצאות תחמושת בכמות גדולה שכזו בידי גורם בלתי מורשה - היכול להעביר אותה לגורמים בלתי מורשים אחרים - שבמקרה הטוב נרכשה לצורך שימושים עברייניים, גורמת נזק מתמשך לשלום הציבור ובטחונו. נזק זה שריר וקיים גם היום.

הנזק שיכול להיגרם מהימצאות אלפי כדורי נשק בידיים בלתי מורשות, חמור ורב.

הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את מעשיו הינה בצע כסף.

10. תיאבוננו של הנאשם לא ידע שובע. תחילה הוא רכש מהאחר רכב בשווי 12,000 ₪. אחרי תקופה מסוימת הוא ביצע עם האחר עסקה במסגרתה החליף את הרכב הראשון ברכב אחר בשווי 50,000 ₪, ואחרי תקופה נוספת הוא ביצע עם האחר עסקה שלישית, במסגרתה החליף את הרכב השני ברכב אחר בשווי 75,000 ₪, ובכל פעם התחמושת שימשה מטבע עובר לסוחר, כחלק מתשלום מחיר הרכב הנרכש.

אין המדובר במעידה חד פעמית או במעשה אחד נמהר ובלתי מחושב, אלא במעשים מתוכננים שחזרו על עצמם פעמים רבות מאוד ונמשכו על פני תקופה ארוכה ביותר. פעם אחר פעם הנאשם גנב תחמושת שהופקדה בידו. פעם אחר פעם הוא ביצע עם האחר עסקאות פרטיות תוך התחייבות לשלם חלק מתמורתן בתחמושת. ופעם אחר פעם הוא הגיע עם התחמושת לאחר והעביר אותה לרשותו.

חומרת המעשים בנסיבותיהם, זועקת.

11. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירות הגניבה, הפרת האמונים והסחר בנשק, שביצע הנאשם, הוא בין ארבע לשבע שנות מאסר בפועל.

עבירות הפרעה לשוטר, הנהיגה בפזיזות והחבלה במזיד

1. בתאריך 20.7.14, הנאשם נפגש עם האחר סמוך לכניסה לרהט, על מנת למסור לו תחמושת, כחלק מעסקאות הנשק שהוא ביצע אתו. הנאשם מסר לאחר כ- 300 כדורי אקדח וקיבל ממנו 500 ₪. שוטרים שתצפתו על המפגש בין השניים החלו לנסוע לעבר רכבו של הנאשם וחסמו באמצעות הרכב המשטרתי את נתיב נסיעתו. הנאשם הבחין בשוטרים והחל להימלט מהם תוך שהוא נוסע לעברם במהירות רבה. השוטרים הבחינו ברכבו של הנאשם נוסע לכיוונם במהירות והסיטו את רכבם על מנת למנוע את הפגיעה בהם. הנאשם המשיך בנסיעה מהירה, עקף את כלי הרכב המשטרתי, תוך שהוא פוגע בחלקו הימני האחורי וגורם לו נזק, ונמלט מהמקום בנסיעה מהירה.

2. הערכים החברתיים המוגנים בעבירות שביצע הנאשם הם בין היתר שמירת חיי אדם, בטיחות הנסיעה בכבישים, והציות לחוק ולגורמי אכיפתו. ומידת הפגיעה של מעשי הנאשם בערכים אלה, משמעותית.

3. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה של נהיגה בדרך נמהרת שיש בה כדי לסכן חיי אדם, היא של החמרה.

הענישה הקונקרטיית תלויה בנסיבות המסוימות של ההתנהגות, בביטוייה ובתוצאותיה. בצד התחנות של הרף נמצאות ההתנהגויות העולות אך במעט על עבירות תעבורה ובצד העליון שלו נמצאות ההתנהגויות הטומנות בחובן סכנה ממשית לאדם, הקרובות באופיין הפיזי - ולא במחשבה הפלילית הנלווית אליהן - לעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. ובהתאם, הענישה נעה בין מאסר בעבודת שירות ועד ל- 30 חודשי מאסר בפועל (ראה

עמוד 12

ע"פ 3867/08 מוחמד סיתאוי נגד מדינת ישראל, 03.09.08; ע"פ 8704/08 הייב נגד מדינת ישראל, 23.4.09; ע"פ 4836/11 חמאד נגד מדינת ישראל, 11.1.12; ע"פ 5691/09 ג'בארין נגד מדינת ישראל, 11.10.09).

4. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות -

אמנם אין לומר כי הנאשם תכנן מראש לבצע את העבירות שביצע, אך מנגד, אין לומר שמעשיו היו ספונטניים וללא מחשבה. הנאשם בחר לברוח מהשוטרים, ובחר את דרך נהיגתו והתנהגותו.

הנאשם ביצע את העבירות לבדו וכל הפעולות הכרוכות בהן נעשו על ידו בלבד.

הנזק שיכל להיגרם ממעשי הנאשם - במיוחד מהפגיעה של רכבו ברכב המשטרה - חמור.

הנזק הפיזי שנגרם ממעשי הנאשם - פגיעה בניידת המשטרה - איננו חמור, ואולם, הנזק הנפשי הנגרם לאדם מכך שרכב נוסע במהירות לעבר רכב בו הוא נמצא ומעמידו בסכנה, איננו מבוטל.

הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירות היא רצונו להתחמק מהשוטרים על מנת שלא להיתפס, כדי לחמוק מהסנקציות הצפויות לו בעקבות התנהגותו.

5. שוטרים הם עובדי ציבור האמונים על אכיפת החוק ועל שמירת הסדר הציבורי ובטחון הפרט והציבור. מתוקף תפקידם הם נמצאים לא אחת במוקדי מתיחות וחיכוך ובמצבים המחייבים אותם להתעמת ולפעול תוך סיכון עצמי. פעילותם היא בשם החברה ולמענה ואך טבעי ומתבקש שהחברה מצדה תפעל כדי לאפשר להם לבצע את תפקידם בצורה המיטבית, תוך שמירת ביטחונם האישי, בין היתר בנקיטת יד קשה כלפי מי שמהין לסכנם ולפגוע בהם בקשר למילוי תפקידם.

6. בהתחשב במעשי הנאשם בנסיבותיהם; במידת אשמו; בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם, הוא בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

העונש הראוי לנאשם

1. ב"כ הנאשם טענה כי יש להקל בדינו של הנאשם בהתחשב בכך שהאחר, שרכש מהנאשם את התחמושת, הובא לדין על מעשיו בבית משפט השלום ודינו נגזר, במסגרת הסדר טיעון, ל- 28 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלת 5 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 12,000 ₪, מאסר על תנאי ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

אינני מקבל את הטענה. ההבדל בין חומרת מעשיו של קצין שב"ס, המקבל לרשותו תחמושת במסגרת תפקידו, מועל באמון שניתן בו, שולח יד ברכוש המדינה ומוכר את התחמושת לעבריו, והכל במעשים חוזרים ונשנים על פני תקופה ארוכה, לבין חומרת מעשיו של העבריון הרוכש ממנו את התחמושת, ברור מאליו.

מעבר לכך, הנאשם הורשע בביצוע מספר רב של עבירות גניבה בידי עובד הציבור, שהאחר לא הורשע בה, שהעונש המירבי הקבוע לה הינו 10 שנות מאסר; הוא הורשע במספר רב של עבירות מרמה והפרת אמונים, שהאחר לא הורשע בה; האחר הורשע בעבירות של רכישת נשק, שהעונש המירבי הקבוע לה הינו 3 שנות

מאסר ואילו הנאשם הורשע בעבירות של סחר בנשק שהעונש המירבי עליה הינו 15 שנות מאסר.

2. בסופו של דבר, יש לשאוף לכך שהעונש המוטל על נאשם יהלום את חומרת מעשיו בנסיבותיהם ואת מידת אשמו. כאן, נתוני ונסיבות מעשי העבירות, שיובאו להלן, בהצטברותם, מעמידים את מעשי הנאשם ברמת חומרה גבוהה ביותר -

הגוף בו שירת הנאשם, שבמסגרתו התאפשרו העבירות - שב"ס, הוא גוף בטחוני המהווה אחד מגופי האכיפה במדינה;

התפקיד שהנאשם מילא - קצין כשירות וקליעה, הוא תפקיד אחראי ומשמעותי והוא כרוך במידת אמון גבוהה; טיב הרכוש שנגנב ושנמכר - תחמושת לאקדח 9 מ"מ, שהיא תחמושת "כבדה" ומשמעותית;

היקף התחמושת - משמעותי, כ- 15,000 כדורי אקדח;

התקופה שלאורכה הנאשם ביצע את העבירות, נמשכה על פני מספר שנים;

המספר הרב של הפעמים שהנאשם חזר וביצע את העבירות;

התמורה הכספית שהנאשם קיבל מביצוע העבירות - כ- 66 אלף ₪;

האדם לו נמכרה התחמושת - עבריין, שבין היתר ישב בכלא למשך כשנה בתקופה שבה הנאשם שב ומכר לו את התחמושת שהוא גנב משב"ס.

3. בגזירת עונשו של הנאשם אני מביא בחשבון את גילו; את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות - שצויינו בתסקיר שירות המבחן ונטענו על ידי באת כחו; את העובדה שהוא נעדר עבר פלילי; את העובדה שזהו מאסרו הראשון; את הנזקים שנגרמו לו מגילוי העבירות ובמיוחד איבוד מקום עבודתו; את הודאתו ואת לקיחת האחריות שלו על מעשיו; את הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחותיו; את תרומתו בשירותו בשב"ס; ואת הסדר הטיעון, במסגרתו הגבילה התביעה את עצמה לעתירה ל- 6 שנות מאסר בפועל.

4. על רקע נפוצות עבירות הנשק והצורך לפעול למניעתן, אני מוצא כי יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות אלה. בהנחה שענישה משמעותית תורמת להרתעת הרבים, יש סיכוי ממשי שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים.

5. נוכח כל האמור, אני גוזר על הנאשם, על שני האירועים, את העונשים הבאים-

א. חמש וחצי שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירה שהיא פשע.

ג. רכב המאזדה מ.ר. 8437865 יחולט לטובת המדינה.

ד. מכתב האישום עולה, כי הנאשם רכש את רכב המאזדה הנ"ל בשנת 2013 לפי שווי של 75,000 ₪. בהתחשב, במחיר הרכב כאמור, בגובה טובת ההנאה שהנאשם הפיק מעבירותיו, ובתקופת המאסר שנגזרה על הנאשם, נראה לי שיש להסתפק בקנס לא גבוה. אני מטיל על הנאשם קנס בסך 10,000 ₪ או 20 ימי מאסר תחתיו.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז אלול תשע"ו, 19 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.